

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

MAY 2016

No. 5

ΝΙΚΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ
"ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ"
ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΓΙΔΑ

Στις αρχές της δεκαετίας του '60 ο Νίκος Φώσκολος, (1927-2013) έχει ήδη πίσω του ραδιοφωνική καριέρα περίπου δέκα χρόνια (κυρίως με την ιδιότητα εκφωνητή ποδοσφαιρικών αγώνων στο Β' Πρόγραμμα του ΕΙΡ). Μόλις έχει αρχίσει να γίνεται γνωστός ως θεατρικός συγγραφέας και σεναριογράφος του κινηματογράφου, ενώ μέχρι στιγμής η υπογραφή του έμπαινε κάτω από κριτικές κινηματογραφικών ταινιών σε εφημερίδα, σε καλλιτεχνικό ρεπορτάζ και σε σύντομα αστυνομικά διηγήματα στην εφημερίδα "Εμπρός".

Η εμπορική επιτυχία των ταινιών με δικό του σενάριο, τού νομιμοποιεί το δικαίωμα να απαιτήσει το ανερχόμενο όνομά του να είναι αναπόσπαστο μέρος του τίτλου στη σειρά αυτοτελών αστυνομικών ραδιοφωνικών έργων που του προτείνεται να γράψει για τον Κεντρικό Ραδιοφωνικό Σταθμό των Ενόπλων Δυνάμεων Ελλάδος (ΚΡΕΣΕΔΕ). Το αίτημά του γίνεται δεκτό και οι "Αστυνομικές Ιστορίες του Νίκου Φώσκολου" είναι για τα επόμενα τρία χρόνια κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή το "Best seller" στην απογευματινή ζώνη της ελληνικής Ραδιοφωνίας και το όνομά του να γίνεται όλο και γνωστότερο στο ραδιοφωνικό κοινό, παράλληλα με το όνομα που είχε αρχίσει να κτίζει σε γερά θεμέλια με τις ταινίες του.

Αντιγράφουμε από το βιβλίο του Μάκη Δελλαπόρτα "Ο Άγνωστος Νίκος Φώσκολος":

«Οι Αστυνομικές Ιστορίες» λέγεται πως ήταν για το ραδιόφωνο ότι ήταν για την τηλεόραση «Ο Άγνωστος Πόλεμος». Όλοι κλείνονταν στα σπίτια τους και στήνονταν πάνω από το ραδιόφωνο για να ακούσουν τι καινούργιο είχε γράψει ο μετρο τειδους, ο αγαπημένος τους ραδιοφωνικός συγγραφέας...»

Από το ίδιο βιβλίο, απόσπασμα σε πρώτο πρόσωπο του Φώσκολου, να καταθέτει τις δικές του αναμνήσεις για την περίοδο που έγραφε τις "Ιστορίες" του.

«Θυμάμαι πως έφευγα από τη Ρηγιλλής 12 η ώρα το μεσημέρι, αφού σγόλαγα από το ραδιόφωνο και πήγαινα στην οδό Αρσάκη (σημ. υπήρχαν σε αυτόν

το δρόμο δακτυλογραφεία που εξυπηρετούσαν κυρίως δικηγόρους) για να γράψω τις αστυνομικές ιστορίες μου. Την υπόθεση την σκεφτόμουν και την κατάσταση στο δρόμο μέχρι να φτάσω. Απόσταση τριών στάσεων με το λεωφορείο. Μόλις έφτανα στην Αρσάκη, με περίμεναν δυο δακτυλογράφοι για να χτυπήσουν στη μηχανή το σενάριο (σημ. προφανώς για περισσότερα αντίτυπα)...Πολύ φορές δεν με προλάβαιναν.. Σε αυτή τη σειρά έπαιξαν όλοι οι ηθοποιοί του ελληνικού θεάτρου. Ήταν αυτοτελείς περιπέτειες και η σειρά κράτησε τρία χρόνια...»

Φυσικό επακόλουθο της επιτυχίας της ήταν να περάσει και στο έντυπο, όσο τουλάχιστο, η σειρά θα διατηρούσε τη δημοφιλία της. Δεν υπάρχουν, σήμερα, διαθέσιμα στοιχεία για το πότε ακριβώς εκδόθηκαν σε εβδομαδιαία φυλλάδια οι "Αστυνομικές Ιστορίες του Νίκου Φώσκολου". Υπολογίζεται, πάντως, αυτό να έγινε μεταξύ 1965-66 και σίγουρα μετά το τέλος του ραδιοφωνικού τους κύκλου, εκμεταλλευόμενος ο εκδότης το όνομα του συγγραφέα, που ήδη βρισκόταν στην κορυφή πλέον λόγω των κινηματογραφικών του επιτυχιών.

Οι "Ιστορίες" δεν ήταν η πιστή μεταφορά του ραδιοφωνικού σεναρίου. Είχαν διασκευαστεί για ανάγνωσμα και κυκλοφόρησαν συνολικά εννιά φυλλάδια αυτοτελών ιστοριών, αλλά δεν είναι σίγουρο ότι η διασκευή τους έγινε από τον ίδιο τον συγγραφέα τους, αν κρίνει κανένας από την πρακτική του Νίκου Φώσκολου να συνεργάζεται με άλλους συγγραφείς για την μεταφορά κινηματογραφικών και θεατρικών του σε μορφή αναγνώματος.

Το 2011 η εφημερίδα "Το Βήμα" τις αναδημοσίευσε σε έναν τόμο και τις προσέφερε μαζί με την κυριακάτικη έκδοσή της.

Γιώργος Βλάχος

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ 4

ΔΡΧ. 2

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΓΙΔΑ

(Αὐτοτελές)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Τὴν φίλησε καὶ ἔνοιωσε νὰ τῆς διαπερνᾷ τὸ κορμὶ μιὰ ἀνατριχίλα. Ὁχι ἐρωτική. Ἦταν μιὰ ἀηδία, ποὺ τὴν ἔνοιωθε ἀπὸ καιρὸ τώρα κοντὰ σ' ἐκείνον τὸν μεσόκοπο ἄνδρα, τὸν ἄνδρα τῆς. Ὡς-τόσο δὲν ἔπρεπε νὰ καταλαβαίνει τίποτε ἐκεῖνος. Τουλάχιστον ὄχι ἀκόμῃ. Ἴσως καὶ ποτέ. Ἡ Ρίτα ἦταν μιὰ νέα γυναῖκα, τὸ αἷμα κόχλαζε στὶς φλέβες τῆς. Κοντὰ στὸν Ἀνδρέα εἶχε βρεῖ τὴν σιγουριά, τὴν ἀνετη ζωὴ, ἦταν μιὰ «κυρία». Τίποτε ἄλλο. Καὶ γιὰ τὴν Ρίτα ἦταν ἀναγκαῖος ὁ ἔρωτας. Ὁ ἔρωτας....

— Φεύγω τώρα, εἶπε μαλακὰ ὁ Ἀνδρέας. Τὸ τραῖνο φεύγει.

Μέσα στὸν σταθμὸ Λαρίσης τὸ πλῆθος πηγαινοερχόταν ἀσταμάτητα. Ἀποσκευές, ἀποχαιρετισμοί, καπνοί, φιλιὰ, γέλια καὶ δάκρυα. Ἡ Ρίτα ἄκουσε μὲ ἀνακούφιση τὸ τραῖνο νὰ σφυρίζει. Ὁ Ἀνδρέας Πετρίδης σκαρφάλωσε στὸ βαγόνι. Τὸ πρόσωπό του φάνηκε στὸ παράθυρο. Τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας Πετρίδης ταξίδευε γιὰ δουλειές του στὴν Λάρισα. Ἡ γυναῖκα του κούνησε μιὰ - δυὸ φορές θαρρεστημένη τὸ χέρι τῆς καὶ ὕστερα πῆρε τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἐξοδὸ τοῦ σταθμοῦ.

— Οὐφ, ἀναστέναξε.

Μπῆκε στ' ἀμάξι τῆς καὶ τρά-

βηξε γραμμὴ γιὰ τὴν δίλλα τοῦ ἀνδρα της, στὴν Βουλιαγμένη.

Ἡ ὥρα ἦταν ἐφτὰ παρὰ εἰκοσι βράδῳ, ὅταν ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα καὶ πέταξε τὴν τσάντα της σ' ἓνα καναπέ. Ἄναψε ἓνα τσιγάρο καὶ κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ τηλέφωνο. Σήκωσε τὸ ἀκουστικό. Τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ ἄλλη ἔκφραση, κάτι σὰν ἐρεθισμένο μικρὸ παιδί, καθὼς σχημάτισε ἓναν ἀριθμό.

— Ἀγάπη. Ἀγάπη μου.

— Ρίτα.

— Ἐλα, Στέφανε. Ἐλα γρήγορα... Ναί, ἔφυγε. Δὲν θὰ βρίσκεται στὴν Ἀθήνα πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες. Καὶ σὲ θέλω τόσο... Περιμένω.

Ἐκλεισε τὸ τηλέφωνο μὲ χέρι ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ἀνυπομονησία. Κάπνισε μὲ ἡδονὴ τὸ τσιγάρο της, ἔβαλε λίγο ἀπὸ τὸ πανάκριβο ἄρωμα, ντύθηκε μὲ τὴν ἀραχνοῦφαντη ρόμπα της καὶ περιέμενε.

Ὁ Στέφανος Πετρίδης ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ἡ Ρίτα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν γέμισε φιλιά. Ἀνάσαινε γρήγορα, ἡδονικά. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε πάνω του μὲ δύναμη. Ὑστερα τὴν ἄφησε μαλακὰ στὸν καναπέ.

— Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνο, Ρίτα; ρώτησε.

— Κουταμάρες. Στάσου νὰ δάλω λίγη μουσικὴ. Μὲ τὴν μουσικὴ ὅλα γαληνεύουν. Μόνο ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ γαληνέψω, Στέφανε. Σ' ἀγαπῶ, σὲ θέλω. Σιχάθηκα πιά αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο.

— Εἶναι δεῦτερος ἐξαδερφός μου...

— Ἄν δὲν ἦταν ἔτσι, ἴσως δὲν θὰ σὲ γνώριζα ποτέ, ἀγάπη μου. Ἀκου αὐτὸν τὸν δίσκο. Ἐλα κοντά μου. Πιὸ κοντά μου.

Εἶχε τὴν πρωτοβουλία. Τὸν παρέσυρε στὸν καναπέ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ βγάλει τὸ σακάκι του. Τοῦ ἔλυσε ὕστερα τὴν γραβάτα, γεμίζοντάς τον πεταχτὰ φιλιά.

— Ἀνησυχῶ, Ρίτα, ἔκανε ὁ Στέφανος Πετρίδης.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς, παραπονέθηκε μὲ κλαψιάρικη φωνὴ ἡ γυναῖκα.

— Σὲ λατρεύω, τὸ ξέρεις καλά. Ὁ Ἀνδρέας ὁμοως...

— Κουτέ. Ἡ ἴδια τὸν πῆγα στὸν σταθμό. Γιατὶ θαρρεῖς ὅτι πῆγα; Γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω; Ἐλλειψή εἶχα. Πῆγα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι φεύγει.

Ὁ Στέφανος ἦταν ψηλὸς καὶ νέος. Κι' ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα, ἡ σύζυγος τοῦ ἐξαδέλφου του, γεμάτη φωτιὰ καὶ πάθος γι' αὐτόν. Παραμέρισε καὶ τὸν τελευταῖο δισταγμό. Τὴν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν τράβηξε στὴν

κρεβατοκάμαρα. Τὴν ἄφησε μαλακά πάνω στὸ κρεβάτι καὶ ἔσκυψε κοντά της. Ἦταν σὰν μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ἄρωμά της καὶ τὴν ὁσμὴ τῆς σάρκας της.

— Ρίτα...

— Στέφανε...

Τὸ χτύπημα τῆς πόρτας ἦταν ἀπότομο, δυνατὸ, σὰν μιὰ βόμβα ποὺ πέφτει ξαφνικά σ' ἓνα ἡσυχο χωριουδάκι. Τὸ ζευγάρι τινάχτηκε. Ὁ Στέφανος κέρωσε, μιὰ κολώνα πάγου τοῦ τσάκιζε τὴν ραχοκοκκαλιά. Ἡ Ρίτα κοντανάσαινε μὲ σφιγμένα χεῖλια, μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν ὀρθίος, ἀπειλητικὸς στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας. Ἦταν ὁ Ἀνδρέας Πετρίδης.

— Ἄτιμοι, ξεφώνισε. Τιποτένιοι. Ἀλήθεια, λοιπόν, ἀλήθεια.

Ξαφνικά στὸ δεξιὸ τοῦ χέρι ἔλαμψε ἡ λεπίδα τοῦ μαχαίριου. Ἡ γυναῖκα τυλίχτηκε μὲ τὸ σεντόνι καὶ τραβήχτηκε πίσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὁ Στέφανος πῆρε μιὰ θαθεῖα ἀνάσα καὶ ἀνασηκώθηκε. Δὲν ἦταν ἐντελῶς γυμνός.

— Θὰ σὲ σκοτώσω, κάθαρμα, βρυχήθηκε ὁ Ἀνδρέας Πετρίδης.

— Φρόνιμα Ἀνδρέα, εἶπε ὁ Στέφανος καὶ ἀπόρησε κι ὁ ἴδιος μὲ τὴν σταθερότητα τῆς φωνῆς

του. Ἄσε τὸ μαχαίρι. Ξέρεις τί εἶναι ἓνας φόνος;

— Ὁ ἀγαπημένος μου ξάδερφος. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ εἶχα τυφλὴ ἐμπιστοσύνη...

Ἐνα, δυὸ μικρὰ ὀήματα μπροστά. Τὸ μαχαίρι κοντοζύγωνε τὴν κοιλιά τοῦ Στέφανου.

— Θὰ πεθάνεις, κτῆνος, μούγκρισε ἀκόμη μιὰ φορὰ ὁ Ἀνδρέας Πετρίδης καὶ τίναξε μπροστά τὸ χέρι του.

Ἡ λεπίδα πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Στέφανου, ποὺ τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω, πάνω στὸ κρεβάτι. Ὁ ἄλλος δὲν περίμενε. Χύμηξε πάνω του καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι γράπωσε τὸν λαιμὸ τοῦ Στέφανου. Τὸν ἔρριξε ἀνάσκελα πάνω στὸ κρεβάτι καὶ σήκωσε πάλι τὸ δεξιὸ χέρι μὲ τὸ μαχαίρι. Ὁ Στέφανος ἔκλεισε τὰ μάτια. Πνιγόταν. Πρόλαβε νὰ κλείσει τὰ μάτια, νὰ μὴ δεῖ τὸ θανατηφόρο χτύπημα. Εἶχε μουσκευτεῖ στὸν ἰδρώτα.

Καὶ τότε ἀκούστηκαν τρεῖς πυροβολισμοί. Ἡ πρώτη σφαῖρα ἀστόχησε, ἀκούστηκε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου ποὺ χτυπήθηκε. Γιά μιὰ στιγμή ὁ Ἀνδρέας Πετρίδης ἔμενε μὲ τὸ χέρι σηκωμένο. Ὑστερα διάστησε νὰ ἀποτελειώσει τὸν Στέφανο. Ἀκούστηκε ὁ δεύτερος πυροβολισμὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ Ἀνδρέα Πετρίδη ἔγειρε θα-

ρὺ πάνω στὸν Στέφανο. Τὸ μαχαίρι ἔπεσε ἀθόρυβα στὸ στῤῥωμα. Ὁ τρίτος πυροβολισμὸς ἔδωσε τὸ τέλος τῆς τραγωδίας.

Πίσω ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, στεκόταν ἡ Ρίτα, μὲ ἓνα περιστροφὸ στὸ χέρι, ἀνέκφραστη, σκληρὴ μάσκα, μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, μὲ χεῖλη σφιγμένα. Στὸ ἀριστερὸ χέρι της κρατοῦσε ἀκόμη ἓνα μαξιλάρι, ποῦ τὸ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ πνίξει τὸν κρότο τῶν πυροβολισμῶν.

Μὲ κόπο ὁ Στέφανος ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ Ἀνδρέα καὶ πετάχτηκε ὀρθίως. Φαινόταν τρομοκρατημένος.

— Ρίτα, τὸν σκότωσες, μπόρεσε νὰ ψελλίσει. Εἶναι νεκρὸς...

— Ὅχι ἀκόμη, εἶπε σθηστὰ ἡ γυναῖκα. Σαλεύει. Σκιρτάει, δὲν τὸν βλέπεις; Ἄν τὸ ψάρι ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Δὲν πρόκειται νὰ ζήσει πολὺ. Ἐχει δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι.

Διατηροῦσε ὅλη τὴν ψυχραιμία της.

— Τὸν σκοτώσαμε γιὰ νὰ μὴ μᾶς σκοτώσει, ἔκανε ψυχρά. Ἡ προτιμοῦσε νὰ τὸν ἄφηνε νὰ σοῦ φυτέψει τὴν μαχαίριά στὴν καρδιά; Ὑστερα θὰ σκότωνε κι ἐμένα. Ἐμεῖς θέλουμε νὰ ζήσουμε Στέφανε. Εἴμαστε νέοι, ἀγαπιώμαστε.

Τὸν ἀγκάλιασε. Ἐκεῖνος τὰ

εἶχε χαμένα. Μπόρεσε νὰ πεῖ:

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; Εἶναι ἐγκλημα, Ρίτα. Μέσα στὸ ἴδιο τοῦ τὸ σπίτι...

— Στέφανε, παράτα τὴν γκρίνια. Δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ λιποψυχίες. Ὅ,τι ἐγίνε, πάει, ἐγίνε. Δεῖξε λίγο θάρρος νὰ σκεφτοῦμε τί θὰ κάνουμε.

— Θὰ μᾶς πιάσουν, Ρίτα. Εἶπε λαχανιασμένος ὁ ἄνδρας. Κάποιος θ' ἄκουσε τοὺς πυροβολισμούς.

— Τὸ μόνο σπίτι ποῦ εἶναι κοντὰ εἶναι αὐτοῦ ποῦ ἔχει τὸ γενζινάδικο στὸν δρόμο. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖς. Τὸ μαξιλάρι ἔπνιξε τὸν κρότο.

Ὁ Στέφανος κύτταξε ἓνα γύρω τὸ δωμάτιο. Τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὴν θεραντόπορτα. Ἡ τρύπα ἀπὸ τὴν σφαῖρα στὸ τζάμι φαινόταν καθαρὰ. Τὸ εἶδε καὶ ἡ Ρίτα. Καὶ τὰ μάτια της ἔλαμψαν. Χωρὶς νὰ πεῖ τίποτε πῆρε μὰ καρέκλα κι ἔσπασε τὰ τζάμια ἐντελῶς. Ὑστερα ἀναποδογύρισε καθίσματα, παραμέρισε τὴν τουαλέτα, ἔσπασε συρτάρια, πέρασε στ' ἄλλα δωμάτια καὶ ἔκανε τὸ ἴδιο.

— Βοήθησέ με, λοιπόν, φώναξε στὸν Στέφανο ποῦ τὴν κύτταξε κατάπληκτος.

— Μὰ τί κάνεις; ρώτησε.

— Σπάσε πράγματα, ἀναποδογύρισε καρέκλες, ἔλα λοιπόν,

Στέφανε.

— Τρελλάθηκαν;

— Καθόλου. Ξέρω τί κάνω. Εύτυχως πού διατηρῶ τὴν ψυχραιμία μου.

“Όταν τὰ ἔκανε ὅλα ἄνω-κάτω μέσα στὸ σπίτι, ἀνέπνευσε.

— Ἐν τάξει. Τώρα θὰ ἤθελα Στέφανε ἕναν κινηματογράφο. Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε ἕνα ἔργο πού τὸ ἔχω ξαναδῇ. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸ ἔχω ξαναδεῖ.

Ἡ ὥρα ἦταν ἐφτά καὶ μισή ἀκριδῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ὁ Στέφανος Πετρίδης καὶ ἡ Ρίτα Πετρίδη δρίσκονταν στὸν «Όρφέα».

Καὶ σὲ λίγο, σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικία τῆς Ἀθήνας, ὁ Μάκης Βάσιος ζοῦσε μιὰ παράξενη καὶ ἀπροσδόκητη, μὰ τόσο εὐχάριστη γι’ αὐτὸν περιπέτεια. Εὐχάριστη ὥς ἕνα σημεῖο. Γιατὶ ἀπὸ μιὰ ὀρισμένη στιγμή τῆς περιπέτειάς του καὶ ὕστερα, τὰ πράγματα δὲν πῆγαν καὶ τόσο καλὰ γι’ αὐτόν. Ἔπαθε αὐτὸ πού λέμε, «μπλέξιμο».

Στις 8.15 περίπου, καθὼς ὁ Μάκης Βάσιος διέσχιζε ἕνα μισοσκότεινο δρόμο σὲ μιὰ λαϊκὴ γειτονιά, πηγαίνοντας στὸ «μπάρ» τῆς πλατείας γιὰ κανένα οὐζάκι καὶ γιὰ λίγη παρέα μὲ τοὺς φίλους του, ἄκουσε ἐκεῖνο τὸν θόρυβο πού κάνουν οἱ μίξες τῶν αὐτοκινήτων, ὅταν ἡ μηχανὴ δὲν ἐν-

νοεῖ νὰ πάρει ἐμπρός. Πιο κάτω διέκρινε τὸν σκοῦρο ὄγκο τῆς κούρσας. Τράβηξε πρὸς τὰ κεῖ. Μπά, μιὰ γυναίκα. Μιὰ ξανθιά, νέα γυναίκα στὸ βολάν, ν’ ἀγωνίζεται νὰ πείσει τὴν μηχανή της ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ λειτουργήσει.

Ὁ Μάκης, μὲ τὸν αὐθορμητισμὸ καὶ τὴν αὐθάδεια τῶν λαϊκῶν τύπων, ἔσκυψε στ’ ἀμάξι.

— Μὲ τὸ σὺγνώμη δηλαδὴ. Συμβαίνει τίποτε; Ἀσθένησε νὰ ποῦμε ἡ μηχανή;

Ἡ ἄγνωστη τὸν κύτταξε. Ξεφύσῃς φουρκισμένη.

— Δὲν παίρνει μπροστά. Ξέρεις ἀπὸ μηχανές;

— Ἐ, κάτι λίγο. Κἀτι ἀπ’ ὅλα ξέρω. Ἔτσι εἵμαστε ἐδῶ στὴν γειτονιά. Προκομμένα παιδιὰ. Πολὺ ὁμορφὴ ἡ ἀμαξάρα σου.

Καθιέρωσε τὸν ἐνικό μὲ μεγάλ-

λη εὐχέρεια, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν φάνηκε νὰ ἐνοχλεῖ τὴν νέα γυναῖκα. Ἀντίθετα, χαμογέλασε στὸν Μάκη μὲ τρόπο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ξεθαρρευτεῖ περισσότερο.

— Θὰ τὰ καταφέρεις νὰ τὴν φτιάξεις, τί λές; τὸν ρώτησε.

— Ἄν μὲ δοηθήσεις καὶ σὺ λίγο.

— Τί θέλεις νὰ κάνω;

— Ὅχι τίποτε σπουδαῖο. Τράβα τὸ μπουτόν ν' ἀνοίξει ἡ μηχανή. Ξέρεις τί εἶναι τὸ μπουτόν;

— Ξέρω.

Ἔκανε ὅ,τι τῆς εἶπε, ἐνῶ ὁ Μάκης ἔχωνε κι' ὅλας τὸ κεφάλι του στὸ ἀνοιγμα τοῦ καππώ.

— Βλέπεις τίποτα; ρώτησε ἡ γυναῖκα.

— Μίζα καὶ βενζίνη, ἔχεις, φαντάζομαι.

— Μάλιστα.

— Χμ, τότε θὰ εἶναι ἐδῶ....

Κάτι ψαχοῦλεψε στὴν μηχανή καὶ χαμογέλασε.

— Ἀστεῖο, ἦταν, ἀποφάνθηκε.

Ἐφυγε ἡ τάπα ἀπὸ τὸν πολλαπλασιαστή.

— Εἶναι σοβαρό; ἔκανε ἀνήσυχια ἡ νέα.

— Τίποτε. Ἔτοιμο κι' ὅλας. Γιατὰ βάλε μπρὸς τώρα.

Ἡ γυναῖκα πάτησε τὴν μίζα.

Ὅλα ἐντάξει. Ἡ μηχανή δούλευε θαυμάσια.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς. ὤχα-

ριστήσω.

Μὲ ὅση γλύκα μπορούσε καὶ μὲ πολλή «σημασία» στὴν κουδέντα του, ὁ Μάκης ἀποκρίθηκε:

— Ἐγὼ ὅμως, ξέρω.

— Πῶς εἶπες; ἔκανε πειραγμένη ἡ ἀγνωστη.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ νέος φάνηκε νὰ διστάζει. Τὸ ὕφος τῆς τοῦ εἶχε κόψει τὴν φόρα.

— Ξέρεις; ρώτησε γελώντας τώρα ἡ γυναῖκα.

— Αὐτὸ εἶπα, ἔκανε ξεθαρρεμένος ὁ Μάκης.

— Γιὰ ν' ἀκούσω, λοιπόν, εἶπε ἡ γυναῖκα.

— Ξέρεις, ὅλη μέρα δουλειά, φάμπρικα, σκόνη, κούραση. Ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς κι' ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λίγο ἰώδιο.

— Νὰ σὲ πάω σ' ἓνα φαρμακεῖο;

— Προτιμῶ τὸ φυσικὸ ἰώδιο. Τὸ θαλασσινὸ, ποὺ λέμε...

— Ἐμπα.

Ὁ Μάκης μπῆκε χωρὶς δευτέρη κουδέντα. Ὁσφραινόταν περιπέτεια. Ἐρωτική, φυσικά. Τὸ κορίτσι ἦταν «διαθέσιμο» φαίνεται. Τοῦ εἶχε ξαναπέσει στὴν πλώρη γυναῖκα μὲ παρὰ ποὺ ἤθελε περιπέτεια μὲ «λαϊκὸ τύπο». Τὴν ἀφῆσε νὰ τὸν πάει ὅπου νόμιζε ἐκείνη....

— Τσιγάρο; ρώτησε ἡ γυναῖκα.

—“Οχι.

— Δὲν καπνίζεις;

— Σὰν τσιμινιέρα.

— Τότε; Ἐκεῖ τᾶχω, στὸ συρτάρι.

— Δὲν κατάλαβες; Ἄλλη ὥρα τὸ τσιγάρο. Τώρα εἶναι ὥρα γιὰ κούμαρα.

— Κούμαρα; Τί κούμαρα;

— Δὲν ξέρεις τί πᾶ νὰ πεῖ κούμαρα;

—“Οχι.

— Νὰ σοῦ δείξω;

— Εἶμαι περίεργη.

— Λοιπὸν, στήν γειτονιά μου ὅταν λέμε κούμαρα, ἐννοοῦμε αὐτό... .

Ἀπότομα, ἄγρια, πρωτόγονα, ὁ Μάκης τὴν φίλησε. Ἡ γυναῖκα πάτησε τὸ φρένο.

— Θὰ σκοτωθοῦμε, εἶπε ἔντρομη.

— Μαζί σου δὲν μὲ πειράζει. Τώρα τὸ πάω τὸ τσιγαράκι.

Ἡ γυναῖκα ἔβαλε ταχύτητα καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησε πάλι, ἐνῶ ὁ Μάκης ἄνοιξε τὸ ντουλαπάκι καὶ πῆρε τὸ πακέτο μὲ τὰ τσιγάρα.

— Τί βλέπω ἐδῶ; Πιστόλι;

—“Αφσέ το αὐτό. Εἶναι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου.

Δὲν μίλησαν γιὰ λίγο. Ὁ Μάκης κάπνιζε, ἡ γυναῖκα ὡδηγοῦσε. Πήγαιναν πρὸς τὴν Βουλιαγμένη. Ἡ ὥρα μόλις πλησίαζε ὁ χτῶμιση.

— Πῶς σὲ λένε; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μάκης.

— Κάτια.

—“Εχεις τὰ πιὸ ὠραῖα ξανθὰ μαλλιά ποῦ εἶδα.

— Ξέρεις καὶ κοπλιμέντα....

— Εἶσαι, λοιπὸν, ἀρραβωνιασμένη;

— Ναί, ἀλλὰ ὁ μνηστήρας μου λείπει συνήθως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ταξιδεύει γιὰ τίς δουλειές του.

— Καὶ τώρα;

— Τί τώρα;

— Λείπει καὶ τώρα, λέω;

— Ναί.

— Τότε... τί λές;

— Γιὰ τί πρᾶγμα;

— Θᾶθελα νὰ δῶ τὸ σπίτι σου.

Ἐδῶ θὰ τὴν βγάλουμε, παρέα μὲ τὸ τιμόνι καὶ τὸ χειρόφρενο;

— Σπίτι μου πᾶμε... .

Ἕνα σφύριγμα θαυμασμοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Μάκη Βάσια, ὅταν ἀντίκρουσε τὴν εἴλλα τοῦ Πετρίδη. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστεῖ τί τὸν περὶμενε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ σχέδιο τῆς Ρίτας Πετρίδη προχωροῦσε κανονικὰ μέχρι τώρα. Ἡ ἔδια, ἀπὸ μελαχροινὴ εἶχε γίνεи ξανθιά — μιὰ περρούκα ἦταν ἀρκετὴ — τὸ αὐτοκίνητό της τὸ εἶχε ἀντικαταστήσει μ' ἓνα νοικια-

σιμένο. Είχε τὸν σκοπὸ τῆς.

Τὸ θυμὰ, δηλαδὴ ὁ Μάκης, μπῆκε ἀνύποπτος στὸν περίβολο.

— Σπίτι μιὰ φορά, μουρμούρισε.

— Σοῦ ἀρέσει;

— Ἀπίθανο εἶναι. Ὁ μνηστήρας τὸ φασάει μ' ἄλλα λόγια.

— Λιγάκι. Δὲν θὰ μπεῖς;

— Αὐτὸ ἔλειπε.

Ἡ Ρίτα εἶχε ἀνοίξει κι' ὅλας τὴν πόρτα καὶ ὁ Μάκης πέρασε μέσα. Ἡ γυναῖκα κλείδωσε καὶ πῆρε τὸ κλειδί.

— Γιατί αὐτό; ρώτησε ὁ Μάκης.

— Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ. Ρίξε μιὰ ματιά στὸ σπίτι πρίν....

Αὐτὸ ἄναψε τὸν Μάκη. Ἦταν ὑπόσχεση. Ἀρχισε νὰ σκέφτεται τὸ κορύφωμα τῆς περιπέτειάς του. Καμάρωνε. Ἡ γυναῖκα ἦταν σπουδαία. Καὶ ὄχι ἀπὸ κείνες τῆς γειτονιάς. Τὸ σπίτι τὸν θάμπωσε.

— Ἐχω ξαναδεῖ ἓνα τέτοιο, φηθύρισε.

— Ποῦ;

— Στὸν κινηματογράφο.

Ἡ Ρίτα τὸν τράβηξε σ' ἓνα σαλονάκι.

— Πῶς σὲ λένε ἐσένα, δὲν μοῦ εἶπες.

— Μάκη, Μάκη Βάσια. Ἐσένα;

— Κάκια Ἀποστόλου. Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι;

— Μ' ἀρέσεις Κάκια.

— Εἶμαι μεγαλύτερή σου.

— Μοῦ ἔρχεσαι γάντι. Καὶ μὲ θέλεις καὶ σύ, ἔ;

— Οἱ γυναῖκες δὲν τὸ λένε εὐκολα. Πρέπει οἱ ἄντρες νὰ τὸ καταλαβαίνουν.

— Τὸ καταλαβαίνω. Ἐλα κοντά μου.

Κινήθηκε νὰ τὴν ἀγκαλιάσει, ἀλλὰ τοῦ ξέφυγε γελώντας.

ἮΟχι ἐδῶ. Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος. Ἐχουμε ὅλη τὴν νύχτα στὴν διάθεσή μας. Ἡ μήπως πρέπει νὰ πᾶς στὴν μαμάκα σου;

— Κι ἓνα μῆνα ἂν σοῦ κάνει κέφι νὰ μὴ ξεμυτίσουμε ἀπὸ δῶ μέσα.

— Πρῶτα θὰ πιούμε κάτι. Τί θέλεις νὰ σοῦ προσφέρω;

— Τὰ χεῖλια σου.

Ἡ Ρίτα τὸν φίλησε. Μὲ τέχνη. Μὲ γλύκα. Τὸν ἔκανε νὰ ζαλιστεῖ.

— Περίμενε τώρα, τοῦ εἶπε μαλακά. Πάω νὰ βγάλω τὰ ρούχα μου, νὰ φορέσω μιὰ λεπτὴ ρόμπα κι ἔρχομαι μὲ τὰ ποτά. Θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω, Μάκη.

Πόση ὥρα πέρασε ἔτσι; Ὁ Μάκης Βάσιος στὴν ἀρχὴ εἶχε γεῖρει πίσω σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἐκλεισε τὰ μάτια. Σκεφτόταν τὸ δικό

του σπίτι και τις δυσκολίες της ζωής του. Έδω μέσα όλα ήταν τόσο διαφορετικά. Του φαινόταν ότι ζούσε σ' ένα όνειρο. Κι έπειτα ήταν και η «γυναίκα». Αυτήν την Κάκια δεν μπορούσε να την πλησιάσει ο καθένας. Και είχε έρθει μόνη της. Μιά τάπα του πολλαπλασιαστή του άνοιξε την πόρτα για την ωραία περιπέτεια. Ίστορία που θα την έλεγε στους φίλους του στην γειτονιά και κα- νείς δεν θα τον πίστευε.

... Άλλά η ώρα περνούσε και η Κάκια δεν έφτανε. Ο Μά- κης άρχισε ν' άνησυχεί. Μήπως της συνέδει τίποτε; Μήπως ζαλί- στηκε κι έπεσε πουθενά; Σηκώ- θηκε και περπάτησε πάνω στο παχύ χαλί. Βγήκε από το μικρό σαλονάκι και πέρασε σ' ένα δι- πλανό δωμάτιο. Στους τοίχους θαυμάσια κάντρα, πανάκριβα έ- πιπλα. Κυττάζει θαμπωμένος. Έ- να βήμα ακόμη και το πόδι του σκουντά κάτι. Είναι ένα βάζο, σπασμένο.

«Περίεργο», σκέφτεται ο Μά- κης. Πιο πέρα βλέπει μιá πολυ- θρόνα αναποδογυρισμένη. Σαν να έγινε μιá πάλη έδω μέσα. Προχω- ρεί ακόμη. Παντού η ίδια κατά- σταση.

— Κάκια, φωνάζει. Κάκια που είσαι;

Και ξαφνικά, καθώς περνά την

πόρτα της κρεβατοκάμαρας, καθη- λώνεται στην θέση του και γουρ- λώνει τὰ μάτια του.

— Θεέ μου, μουρμουρίζει.

Βρίσκεται απέναντι από το πτώμα του Άνδρέα Πετρίδη. Ο νυχτερινός σιγανός αέρας ανεμί- ζει το στόρι της θεραντόπορτας.

— Κάκια, φωνάζει δυνατώτε- ρα. Κάκια.... "Ω, Παναγία μου.

Άσυναίσθητα έσκυψε πάνω ά- πο το πτώμα. Έσκυψε το αὐτί του και το κόλλησε στο μέρος της καρδιάς.

— Άναπνέει, μουρμούρισε.

Τὰ χέρια του γέμισαν αίματα καθώς σήκωσε τον πληγωμένο στην άγκαλιά του. Έκείνη την στιγμή κατάλαβε ότι η ζωή έφευ- γε από το κορμί του Πετρίδη. Το τίναγμα του κεφαλιού και ύστερα το βλέμμα που καρφώθηκε στο ά- πειρο... Κρατούσε στὰ χέρια του έναν νεκρό. Άφησε το πτώμα και άνασηκώθηκε. Άνατρίχιαξε. Έ- τρεμε.

Έκείνη την στιγμή άκούστη- καν από το διπλανό δωμάτιο τρεις πυροβολισμοί.

— Κάκια... Κάκια... που είσαι, Κάκια.

Ξεφώνιζε χωρίς να παίρνει ά- πάντηση. Έτρεξε γρήγορα στο δωμάτιο άπ' όπου άκουσε τούς πυροβολισμούς. Δέν όρισκόταν κα- νείς εκεί. Πανικοβλημένος θέλησε

νά φύγει. Μέσα σέ μιὰ στιγμή ξ-
λαμψε στο μυχλό του ή ἀλήθεια.
Ή τάπα του πολλαπλασιαστή.....
ή Κάκια..... ή ευκολία μέ τήν ό-
ποία γνωρίστηκαν.... ό έρχομός
τους στήν βίλλα... πλεκτάνη όλα.

Ἀναζήτησε τήν έξοδο. Ἡ πόρ-
τα ήταν κλειδωμένη. Ἐπρεξε νά
βρεῖ ἄλλη έξοδο. Πουθενά, τίπο-
τε. Καί τήν πίσω πόρτα ή Κάκια
τήν εἶχε κλειδώσει φεύγοντας.

— Ἀτιμη, φώναξε ό Μάκης
Βάσις.

Ἦταν σάν τρελλός. Ἡ περιπέ-
τειά του, πού εἶχε ἀρχίσει τόσο
ώραία, πῆρε πολύ στραβή κατεύ-
θυνση. Βρισκόταν τώρα κλειδω-
μένος μέσα σ' ἓνα πολυσίδοπιτο,
παρέα μ' ἓνα πτώμα. Ἄν τόν ἔ-
πιαναν ἐκεῖ μέσα θά τόν κατηγο-
ροῦσαν γιά δολοφόνο. Σίγουρα ή
Κάκια θά μηχανευόταν κάποιον
τρόπο νά εἰδοποιήσει τήν ἀστυνο-
μία. Ἀλλά καί οἱ πυροβολισμοί
θά εἶχαν κινήσει τήν περιέργεια
τῶν ἀνθρώπων πού ἔμεναν σ' ἐκεῖ-
νο τό ἀπέναντι σπίτι. Τήν εἶχε
πολύ ἀσχημα, τό καταλάβαινε.
Ἐπρεπε νά βρεῖ τρόπο νά φύγει
πρίν εἶναι ἀργά... .

Καί τότε εἶδε τήν σπασμένη δε-
ραντόπορτα. Βγήκε ἀπό κεῖ στήν
δεράντα. Ἦταν πολύ ψηλά, ἀλ-
λά τό διακινδύνευσε. Προτιμότερο
νά σπάσει κανένα πόδι, παρά νά
τοῦ φορτώσουν τήν κατηγορία τοῦ

δολοφόνου.

Πήδησε. Ἐπесе στο πλακό-
στρωτο καί ἔνοιωσε τά πόδια του
νά μουδιάζουν. Ἀρχισε νά τρέ-
χει. Σκαρφάλωσε τό κιγκλίδωμα
τοῦ περιόλου καί βρέθηκε ἀπ'
ἔξω. Τό σκοτάδι τόν προφύλαγε.
Τό πόδι του, ὅμως, ἄρχισε νά πο-
νά. Σίγουρα εἶχε πάθει κάποια
ζημιά ἀπό τό πήδημα. Κούτσαι-
νε ἐλαφρά. Ὅστοςό ἔτρεχε. Πιό
κάτω ήταν ή λεωφόρος καί θυμό-
ταν ὅτι ὅταν ἔρχονταν εἶδε ἓνα
σταματημένο λεωφορεῖο. Ἦταν
ή στάση ἐκεῖ.

Ἰδρωμένος, ἀλαφιασμένος, τρο-
μοκρατημένος, ἔφτασε στόν δρό-
μο. Δέν ἔβλεπε πουθενά πινακί-
δα γιά στάση. Πιό πέρα ήταν ἓνα
δενζινάδικο. Ἐνας ἄνδρας μέ
φόρμα τόν κύτταζε. Τό φῶς ήταν
πολύ ἐκεῖ. Τόν πλησίασε. Ὁ Μά-
κης φοβήθηκε ὅτι εἶχαν ἀκουστεῖ
οἱ πυροβολισμοί καί ὅτι αὐτόν τόν
ὕποψιάζονταν. Ἐκανε νά φύγει.

— Νεαρέ, ἄκουσε τόν ἀνθρωπο
μέ τήν φόρμα.

Κοντοστάθηκε.

— Ἐχεις φωτιά; ρώτησε ό ἄλ-
λος, πού εἶχε πλησιάσει. Ἐστει-
λα τήν γυναῖκα μου νά φέρει τά
σπίρτα ἀπό τό σπίτι καί ἀργεῖ.
Μένουμε ἐκεῖ, ἀπέναντι ἀπό τήν
βίλλα.

Ὁ Μάκης ἔδγαλε ἓνα φτηνὸ
ἀναπτήρα καί τόν ἔδωσε. Ὁ ἄν-

θρωπος με την φόρμα άναψε και ξανάδωσε τόν αναπτήρα στόν Μάκη.

— Φχαριστώ. Τό λεωφορείο περιμένεις;

— Ναί.

— Είσαι άρρωστος;

— Έγώ; Όχι.

— Σάν νά τρέμεις. Καί ή δ-ψη σου είναι χίτρινη.

— Είναι από τό φως... .

— Τό λεωφορείο όπου νάναι έρχεται. Άντε, καληνύχτα.

— Καληνύχτα.

Δυό λεπτά ακόμη και τό λεωφορείο φάνηκε. Τήν στιγμή πού

σταματούσε, ό Μάκης άκουσε μιá γυναικεία φωνή από τόν δρόμο τής βίλλας. Άνεβαίνοντας στο αυτοκίνητο, πρόλαβε νά δει μιá χοντρή γυναίκα νά τρέχει πρós τό βενζινάδικο και νά φωνάζει, χειρονομώντας. Ό άνθρωπος με την φόρμα έτρεξε πρós τό μέρος της.

Τό λεωφορείο ξεκίνησε και ό Μάκης είδε για τελευταία φορά τόν άνδρα και την γυναίκα νά μπαίνουν διαστικά στο βενζινάδικο. Τοϋ φάνηκε ότι ό άνθρωπος με την φόρμα έπιασε ένα ακουστικό τηλεφώνου. Δέν μπόρεσε νά δει τίποτε άλλο.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Τ Ρ Ι Τ Ο

Σκυμμένος πάνω από τό πτώμα τοϋ Πετρίδη ό αστυνόμος Τσάγγος, έξυνε τό πηγούνι του και σούφρωνε τά χείλη του.

— Δυό σφαίρες στο κεφάλι, μουρμούρισε. Από κοντινή απόσταση. Από τό περιστροφή λείπουν τρείς σφαίρες και υπάρχουν τρείς κάλυκες. Μιά σφαίρα άστόχησε.... Τέλος πάντων. Έσείς είσθε ό κύριος Τζήμας, είπαμε, έ;

— Μάλιστα κύριε αστυνόμε, απάντησε ό άνθρωπος με την φόρμα. Έγώ είμαι ό Τζήμας και αυ-

τός είναι ό Άνδρέας Πετρίδης, ό κύριος Πετρίδης, ό ιδιοκτήτης τής βίλλας. Παρά τρίχα θά προλάβαινα τόν δολοφόνο του. Όταν ή γυναίκα μου μοϋ είπε ότι άκουσε τούς πυροβολισμούς, ό νεαρός έφευγε με τό λεωφορείο.

— Ό δολοφόνος μπορούσε νά πιαστεί, αν στο τηλέφωνο μάς λέγατε για τό λεωφορείο, έκανε άπογοητευμένος ό αστυνόμος Τσάγγος. Θά μπλοκάραμε όλες τίς στάσεις και θά έρευνούσαμε όλα τά λεωφορεία.

Μόνο πού δὲν ἔκλαιγε ἀπὸ τὸ κακό του ὁ Τζήμας.

— Πού νὰ φανταστῶ ὅτι ἔγινε ἔγκλημα... Ἡ γυναῖκα μου εἶχε ἔρθει νὰ πάρει κάτι σπέρτα ἀπὸ τὸ σπίτι — νὰ ἐκεῖ ἀπέναντι — καὶ ἄκουσε τοὺς πυροβολισμούς.

— Ἔχετε ξαναδεῖ αὐτὸν τὸν νεαρό;

— Ποτέ.

— Πῶς φαίνόταν;

— Ἐτρεμε καὶ ἦταν κατακίτρινος. Τοῦ τὸ εἶπα. Τοῦ ζήτησα φωτιά καὶ τὸν εἶδα ἀπὸ πολὺ κοντά. Ὡραῖο παιδί, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μόρτες. Ἦρθε στὴν στάση διαστικὸς ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς βίλλας. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία κύριε ἀστυνόμε...

— Καλά, αὐτὸ εἶναι δική μας δουλειά, τὸν ἔκοψε ὁ ἀστυνόμος.

Πίστευε, πάντως καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ νεαρὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Πετρίδη. Ὁ Τσάγγος στράφηκε σ' ἓναν ἀρχιφύλακα:

— Γεωργίου.

— Μάλιστα κύριε ἀστυνόμε.

— Μὲ πολλή προσοχή τὰ πάντα. Μὴ μετακινήσετε οὔτε μιὰ καρέκλα. Μὴν ἀγγίζετε τίποτε χωρὶς τὴν διαταγή μου.

— Μάλιστα κύριε ἀστυνόμε.

— Τηλεφωνήστε τώρα στὴν Σήμιανση καὶ στὸν σταθμὸ Α' Βοηθειῶν. Πρέπει νὰ ἔρθει ἓνα φο-

ρεῖο νὰ μεταφερθεῖ τὸ πτώμα στὸ νεκροτομεῖο.

Ὁ ἀρχιφύλακας ἔφυγε νὰ ἐκτελέσει τὶς διαταγές τοῦ ἀστυνόμου. Ὁ Τσάγγος ἀναψέ ἓνα τσιγάρο καὶ βάλθηκε νὰ παρατηρεῖ τὴν σπασμένην θεραντόπορτα. Ἐπικρατοῦσε μιὰ περίεργη σιωπὴ μέσα στὸ σπίτι. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἔκαναν τίποτε ἀκόμη καὶ ὁ Τζήμας στεκόταν καὶ κύτταζε σὰν μαγνητισμένος τὸ πτώμα.

— Λέτε νὰ εἶναι ἓκατὸ τοῖς ἓκατὸ ἔγκλημα; ρώτησε.

Ἡ ἐρώτηση ἀντήχησε παράξενα.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν ἀπάντησε. Ἐμεινε λίγο ἀκόμη σιωπηλὸς ἐξετάζοντας τὸ σπίτι, τὶς πόρτες, τὰ παράθυρα.

— Κλειδωμένα ὅλα, εἶπε. Ἡ γυναῖκα τοῦ Πετρίδη ἀπουσιάζει; ρώτησε τὸν Τζήμα.

— Ὁχι, ἐδῶ εἶναι. Δηλαδή στὴν Ἀθήνα. Ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι γύρω στὶς ἐφτάμιση.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Πέρασε ἀπὸ τὸ βενζινάδικο. Μοῦ εἶπε νὰ τῆς θάλω βενζίνη.

— Δηλαδή ἀκόμη δὲν ξέρει τίποτε...

— Ὁχι, βέβαια. Οὔτε καὶ ὁ κύριος Στέφανος.

— Στέφανος;

— Εἶναι Πετρίδης καὶ αὐτός. Ἐξάδελφος τοῦ μακαρίτη. Ἐφυ-

γαν μαζί με την κυρία Ρίτα.

— Είναι φανερό τί έγινε, είπε ο αστυνόμος. Ο Πετρίδης έμεινε μόνος στο σπίτι και κάποιος ήρθε για κλοπή.

Ο Γεωργίου άκούστηκε να μιλάει δυνατά:

— Κύριε αστυνόμε. Για κυτάξτε εδώ. Ένα συρτάρι παραβιασμένο.

— Δέν είναι τὸ μόνο, Γεωργίου.

— Ναί, αλλά εδώ κύριε αστυνόμε βλέπω λεφτά.

Μ' ένα σάλτο ο αστυνόμος έφτασε κοντά στο γραφείο του Πετρίδη. Ένα συρτάρι ήταν παραβιασμένο και μέσα διακρίνονταν χαρτονομίσματα, άκατάστατα.

— Αυτό είναι τὸ «ύπόλοιπο», φαντάζομαι, έκανε ο αρχιφύλακας. Τί λέτε κι' έσείς;

— Συμφωνῶ. Ο Πετρίδης άντελήφθη τὸν κλέφτη, έγινε πάλη, έφτασαν στην κρεβατοκάμαρα κι εκεί έγινε τὸ έγκλημα.

Στράφηκε πάλι στὸν Τζήμα:

— Προσπαθήστε να θυμηθῆτε καλά τὰ χαρακτηριστικά του νεαροῦ. Βάσει αὐτῶν, ο ειδικὸς σχεδιαστής μας θὰ φιλοτεχνήσει τὸ σκίτσο του. Έσείς θὰ μᾶς πῆτε ἂν θὰ έχει επιτυχία. Ἡ συμβολή σας μπορεί ν' αποδειχθεῖ πολύτιμη.

— Μεγάλη μου τιμή, έκανε ὁ

Τζήμας και χαμογέλασε. Θυμάμαι καλά τὸ πρόσωπό του.

Άνοιξε τὰ μάτια της.

Έτρεχαν δάκρυα. Μπορούσε να υποκρίνεται τόσο τέλεια τὴν δυστυχημένη χήρα, πὸν και ἡ ἱδια ἀπορούσε. Εἶχε «λιποθυμήσει» — έτσι έπρεπε — μόλις έφτασε σπίτι και ἀντίκρουσε τοὺς αστυνομικούς και τὸ πτώμα τοῦ συζύγου της. Καί τώρα, καθὼς συνερχόταν.... ἀπὸ τὴν λιποθυμία της, ήταν έτοιμη νὰ πεῖ τὸ παραμῦθι της στὸν αστυνόμε Τσάγγο. Στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πὸν εἶχε κι' ὅλας σχηματίζει τὴν πεποίθηση ὅτι ἐπρόκειτο για μιὰ «ληστεία μετὰ φόνου», με δράστη κάποιον νεαρὸ μόρτη.

— Κυρία μου.... έκανε διακριτικά ο αστυνόμος.

Έδειχνε μεγάλο σεβασμὸ στὴν θλίψη της.

— Είναι μεγάλο χτύπημα, ξέρω, αλλά ἐγὼ εἶμαι και αστυνομικός. Πρέπει νὰ μιλήσουμε λίγο. Θὰ ἄφηνα νὰ τὰ πούμε αὔριο, αλλά έχετε ἄλλες φροντίδες. Κηδεῖα και τὰ λοιπά. Τώρα είναι μιὰ μικρὴ εὐκαιρία, ἂν βέβαια, αἰσθάνεσθε καλά.

Ἡ Ρίτα Πετρίδη ήταν μιὰ τέλεια ἡθοποιός.

— Είμαι στην διάθεσή σας κύριε αστυνόμη, κλαψούρισε. Έκείνο που θέλω είναι να βρεθεί ο δολοφόνος του Άνδρέα.

Δάκρυα γέμισαν πάλι τα μάτια της καθώς πρόσφερε το όνομα του ανθρώπου που η ίδια είχε εκτελέσει με τόση απανθρωπία.

— Μόνο να πιω κάτι, συμπλήρωσε.

Ο Τσάγγος της έφερε ο ίδιος ένα ποτήρι ρούμι και μετά κάθησε σε μια καρέκλα δίπλα στο ντιβάνι όπου την είχαν ξαπλώσει.

Την ρώτησε μερικά πράγματα και άκουσε να επαναλαμβάνονται όσα του είχε πει ήδη ο Τζήμας. Ήθελε να επιβεβαιώσει την κατάσταση του βενζινά.

— Αν επιτρέπετε, κυρία, που πηγαίνατε με τον εξάδελφο του συζύγου σας;

Έρριξε πίσω το κεφάλι της.

— Ο σύζυγός μου — πάλι εκείνη ή δρύση των δακρύων άνοιξε μια ιδέα — είχε να τακτοποιήσει κάτι λογαριασμούς της δουλειάς του. Ήταν και λίγο κρυωμένος. Μας είπε ο ίδιος να πάμε στον κινηματογράφο. Δηλαδή παρεκάλεσε τον εξάδελφό του να με συνοδεύσει, για να μην πλήξω στο σπίτι. Έτσι πήγαμε στον «Όρφέα».

Έδω έπρεπε να δείξει όλη την «δυστυχία» της. Είπε με σπαρα-

γμό.

— Εγώ έδλεπα κινηματογράφο και ο Άνδρέας έδω...

Οι λυγμοί της έκοψαν τα λόγια.

Υπομονητικός ο αστυνόμος Τσάγγος περίμενε να περάσει η κρίση και όταν η Ρίτα Πετρίδη έπαψε το κλάμμα, την ρώτησε:

— Έχουμε μεσάνυχτα, ξέρετε, ακόμη κυρία μου γύρω από την υπόθεση. Είχε έχθρους ο σύζυγός σας;

— Κανένα. Άπ' ό,τι τουλάχιστον ξέρω. Γιατί να έχει έχθρους; Ήταν τόσο καλός με όλους.

— Στο επάνω δεξιά συρτάρι του γραφείου του συνήθιζε ν' αφήνει χρήματα;

— Ναί, Έχει και τώρα ένα μεγάλο ποσόν εκεί.

— Πόσα;

— Κάπου διακόσιες χιλιάδες, δέν ξέρω ακριβώς.

Ο αστυνόμος απέφυγε να της πει ότι τα λεφτά είχαν κάνει φτερά.

— Όπως το φαντάστηκα, είπε ο Τσάγγος. Όταν έδαζε τα λεφτά στο συρτάρι, το φως του γραφείου ήταν αναμμένο;

— Πάντοτε.

— Τα παράθυρα;

— Κλειστά.

— Τα πατζούρια;

— Άνοιχτά.

— Αυτό είναι. Κάποιος αλήτης έτυχε νά δει ότι έκρυβε λεφτά και παραμόνευε, ίσως από καιρό. Απόψε βρήκε την ευκαιρία. Μπήκε, ήταν φύγατε από την βεράντα, έσπασε την βεραντόπορτα και χύμηξε μέσα. Ήταν αποφασισμένος για όλα. Όπως και τό.... απέδειξε.

— Και τὰ λεφτά; Τὰ πήρανε; ρώτησε ή Ρίτα.

— Μάλιστα. Άλλά αυτό είναι το λιγώτερο....

— Σωστά. Χάθηκε ό Άνδρέας....

Ό αστυνόμος, για νά ένθαρρύνει την Ρίτα Πετρίδη της είπε:

— Ξέρουμε κάπως τόν δολοφόνο. Είναι ένας νεαρός μόρτης, που τόν είδε ό κύριος Τζήμας στην στάση κατά τις όχτώμιση. Έκείνη την ώρα ή γυναίκα του άκουσε και τούς πυροβολισμούς, όταν άκόμη ό νεαρός δέν είχε φανεί από τόν δρόμο της δίλλας πρὸς την στάση.

Αυτό φάνηκε νά έκανε καλό στην γυναίκα. Άνασηχώθηκε και είπε μέ.... πάθος:

— Νά τόν πιάσετε. Νά τόν πιάσετε κύριε αστυνόμe.

— Ψάχνουμε κυρία μου. Ψάχνουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Τὸ σκίτσο τοῦ Μάκη Βάσια ήταν επιτυχημένο. Όχι, βέβαια, απόλυτα, μὰ αρκετά. Ό Τζήμας θυμόταν καλά τις χαρακτηριστικές λεπτομέρειες τοῦ προσώπου τοῦ «δολοφόνου». Οι έφημερίδες που έκυκλοφόρησαν την άλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ἐδημοσίευσαν τὸ σκίτσο και δεκάδες αστυνομικοί είχαν ξεχυθεῖ στις συνοικίες και τὰ ὑποπτα κέντρα, ψάχνοντας για τὸν νεαρό.

Όλόκληρο τὸ πρῶτὸν ό αστυ-

νόμος Τσάγγος τὸ ἔφαγε μεταξύ δίλλας και γραφείου του.

Γύρω στις πέντε τὸ απόγευμα, τὸ τηλέφωνο τοῦ γραφείου του κουδούνισε και ό Τσάγγος σήκωσε τὸ ακουστικό.

— Έμπρός, Τσάγγος ἐδῶ. Άστυνόμος, ναί.

— Ό ἴδιος ό αστυνόμος;

Ή φωνή ήταν γυναικεία. Λίγο βραχνή, βαρειά, από γυναίκα μάλλον τῶν καταγωγίων.

— Εἴπαμε, ό ἴδιος, έκανε ό ά-

στυνόμος λίγο ἐκνευρισμένος.

— Ἀκούστε, λοιπόν. Θέλω νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν μούρη αὐτὴν ποὺ ἔχουν σήμερα οἱ ἐφημερίδες.

Ὁ Τσάγγος ἀνακάθισε στὴν καρέκλα του. Πολλὲς φορὲς γίνονται φάρσες, ἢ δίνονται πληροφορίες ποὺ ἀποδεικνύονται λανθασμένες. Ὡστόσο πάντα ὑπάρχει ἡ πιθανότητα καὶ ἡ ἐλπίδα.

— Ποιά εἰσθε;

— Αὐτὸ δὲν σᾶς νοιάζει, οὔτε ἔχει καμμιά σημασία. Ἐσεῖς θέλετε νὰ βάλετε στὸ χέρι τὸν μάγκα, ἔτσι δὲν εἶναι; Ἐγὼ εἶδα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ μοιάζει μὲ φωτογραφία καὶ τὸν γνώρισα ἀμέσως. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος. Αὐτὸς ποὺ ξέρω ἐγὼ εἶναι ἓνα παλιόμουτρο, ἓνας κλέφτης καὶ γυναικάς. Σᾶς κάνει;

— Ἐξαρτᾶται. Ποῦ θὰ τὸν δοῦμε;

— Βλέπω ὅτι σᾶς κάνει, κύριε ἀστυνόμε.

Τὸ βραχνὸ γέλιο τῆς ἀντήχησε ἀπαίσια στὸ τηλέφωνο.

— Πᾶς γιὰ παζαρέματα; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Ὅχι. Τὸν ἔχω ἄχτι ἀπὸ χρόνια. Ἐφτασε ἡ ὥρα νὰ πληρώσει. Μὴ ρωτᾶτε τί καὶ πῶς. Μένει στὸ Κατσιπόδι.

— Ὄνομα;

— Δικό μου;

— Μὲ τυραννᾶς, τὸ ξέρεις;

— Λοιπόν, τὸν λένε Μάχη Βάσια. Δὲν λέω τὴν ὁδὸ, θέλω νὰ χῶ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν συνείδησή μου καθαρό. Τραβᾶτε στὸ τέρμα λεωφορείων, ρωτήστε στὸ σφαιριστήριο, θὰ τὸν δοῦτε.

Τὸ τηλέφωνο ἔκλεισε ἀπότομα.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν μπορούσε νὰ δεῖ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Ἄν μπορούσε, θὰ ἔδλεπε τὴν Ρίτα Πετρίδη νὰ κρατᾷ τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου, ἀκουμπισμένο πάνω στὴν συσκευή τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου καὶ νὰ χαμογελάει ἱκανοποιημένη. Τὸ σκέδιό της προχωροῦσε στὴν ἐντέλεια. Λίγο, ἀκόμη καὶ ὅλα θὰ τελείωναν... .

Μιά παλιόπορτα, ξύλινη, φαγωμένη ἀπὸ τὸν χρόνο. Πίσω τῆς ἓνα σπίτι ἀπὸ κείνα τὰ σπίτια τῶν συνοικισμῶν, τὰ φτωχικά, τὰ ἄθλια, τ' ἀνυπόφορα. Ὁ δρόμος σκοτισμένος. Σὲ μιὰ ἄκρη ἓνας μεγάλος τενεκὲς ποὺ ἔρριχνε τὰ σκουπίδια ὅλη ἡ γειτονιά. Μύριζε ἄσχημα. Ἀλλὰ τὸν ἀστυνόμο δὲν τὸν ἐνοιαζε. Χτύπησε τὴν πόρτα. Ἐκείνη τὴν ὥρα καμμιά δεκαριά ἀστυνομικοὶ εἶχαν περικυκλώσει τὸ φτωχόσπιτο.

— Ποιὸς εἶναι; ἀκούστηκε μιὰ

φωνή από μέσα.

— Θέλουμε τον Μάκη Βάσια.
Καμμιά απάντηση.

— Έλα Μάκη, άνοιξε, είπε
σιγά ο άστυνόμος. Είσαι περικυ-
κλωμένος. Μή κάνεις καμμιά
κουταμάρα.

Ή πόρτα άνοιξε και ο Μάκης,
πελιδνός, φάνηκε στο άνοιγμά
της.

— Συλλαμβάνεσαι για φόνο,
Βάσια.

Έκείνος άρχισε να διαμαρτύ-
ρεται με άτονη φωνή. Άπό τα
γύρω σπίτια είχαν ξεπροβάλει
στά παράθυρα και τον δρόμο οί
γείτονες. Κύτταζαν περίεργα κι
άπορημένοι.

— Όχι, δέν είμαι εγώ, έλεγε
ο Μάκης, καθώς ο άστυνόμος του
περνούσε τις χειροπέδες. Όρκί-
ζομαι, δέν σκότωσα...

Δυό άστυνομικοί μπήκαν στο
σπίτι και άρχισαν έρευνα. Άλλοι
δυό, με τον Γεωργίου, έψαχναν
τον τενεκé των σκουπιδιών. Δέν
κράτησε πολύ.

— Κύριε διοικητά, φώναξε ο
Γεωργίου, το πιστόλι είναι έδω.
Λείπουν τρεις σφαίρες.

Ο Μάκης Βάσιος αισθάνθηκε
το έδαφος να υποχωρεί κάτω από
τά πόδια του. Τόν έσυραν, παρά
περπάτησε, ως το αυτοκίνητο της
άστυνομίας.

Ήταν χαμένος....

Ήξερε ότι το πιστόλι το είχε
ρίξει εκεί ή Κάκια, αλλά πώς να
το άποδείξει.

Ποτέ δέν θά παραδεχόταν την
ένοχή που του καταλόγιζαν. Ή-
ταν άθώος και το ήξερε καλά. Δέν
μπορεί να ήταν τρελλός ή μεθυ-
σμένος, να έκανε ένα έγκλημα
και να μη το θυμόταν. Αυτό πή-
γαινε πολύ.

Στο γραφείο του Τσάγγου ά-
παντούσε με όλη την αλήθεια, ά-
σχέτως αν ή αλήθεια μπέρδευε τα
πράγματα περισσότερο.

— Που ήσουν χθές βράδυ ο-
χτώ με όχτώμιση;

Ή τυπική έρώτηση, ή άρχή
της άνακρίσεως, ή άφετηρία για
την «έξιχνίαση» ενός έγκλήματος.

Για μιá στιγμή αισθάνθηκε την
ανάγκη να πει ψέματα. Να πει
ότι ήταν σ' ένα πάρκο και έκλαι-
γε την μοίρα του. Άλλά στον διά-
δρομο του τμήματος είχε δει τον
Τζήμα. Τόν γνώριζε. Τίποτε δέν
μπορούσε να αλλάξει την κατά-
σταση.

— Λοιπόν; ρώτησε πάλι ο ά-
στυνόμος.

— Ήταν χτυπημένος κύριε ά-
στυνόμε όταν πήγα εκεί. Πέθανε
στά χέρια μου. Το πιστόλι στον
τενεκé των σκουπιδιών δέν το έ-

βαλα ἐγώ. Μὲ παρακολούθησε ἡ Κάκια καὶ τὸ ἔρριξε γιὰ νὰ μὲ ἐνοχοποιήσῃ. Μοῦ δίνετε ἓνα τσιγάρο, κύριε ἀστυνόμῃ;

Τοῦ ἔδωσε καὶ τὸν κύτταξε θαυσιὰ στὰ μάτια.

— Ἡ ἀλήθεια πάντοτε θγαίνει στὴν ἐπιφάνεια Βάσια, τοῦ εἶπε. Μὴ λὲς ψέματα, δὲν κερδίζεις τίποτε. Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ Κάκια;

— Ἡ ἀρραδωνιαστικιά τοῦ μακαρίτη.

— Δὲν μοῦ λὲς, διάδασες ἐφημερίδες σήμερα;

— Ὁχι. Εἶμαι ἀπὸ τὴν νύχτα χθὲς κλεισμένος στὸ σπίτι μου.

— Ἔστω. Θ' ἀκούσω τὸ παραμῦθι σου. Πές μου, λοιπόν, τί ἔγινε χθὲς, καὶ πῶς ἔφτασες στὴν βίλλα καὶ θρῆκες σκοτωμένο τὸν Πετρίδη.

— Ποιόν Πετρίδη;

— Πὲς τὴν ἱστορίαν σου Βάσια, ἔκανε αὐστηρὰ ὁ ἀστυνόμος.

Ἡ ἀφήγηση τοῦ Μάκη Βάσια ἦταν ἀληθινὴ ἀπὸ τὴν πρώτη ὥς τὴν τελευταία λέξη της. Τίποτε δὲν παρέλειψε. Ὅ,τι λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν περιπέτειά του θυμόταν, τὴν ἀνέφερε. Ὅταν τελείωσε, ὁ ἀστυνόμος τοῦ χτύπησε εἰρωνικὰ παλαμάκια.

— Μπράδο, μπράδο. Ἐχεις μεγάλη φαντασία, μόνο πὺ δὲν σε βοηθάει σὲ τίποτε. Ὅταν γυρίσατε, ὅπως λὲς, στὴν βίλλα μ' αὐτὴν

τὴν ξανθοιά, δὲν σὰς εἶδε ὁ Τζήμας;

— Ποιὸς εἶναι ὁ Τζήμας;

— Ὁ βενζινᾶς.

— Ἀ. Ὁχι, δὲν μᾶς εἶδε, δὲν ξέρω. Περάσαμε ἀπὸ ἓνα δρόμο μακριὰ ἀπὸ τὴν στροφὴ. Δὲν τὰ ξέρω καλὰ τὰ κατατόπια.

— Τὴν τζαμπορτα ἐσὺ τὴν ἔσπασες;

— Τὴν θρῆκα σπασμένη.

— Τὸ συρτάρι τοῦ γραφεῖου ἐσὺ τὸ διέρρηξες καὶ πῆρες τὰ διακόσια χιλιάρικα;

— Δὲν ἔχω ἰδέαν, ὀρκίζομαι.

— Εἶπες ὅτι ἡ γυναῖκα πὺ σ' ἔφερε ἐδῶ ἦταν ξανθοιά.

— Κατάξανθη.

— Καὶ εἶχε μαῦρο αὐτοκίνητο.

— Κατάμαυρο.

— Καὶ τὴν λένε Κάκια.

— Μάλιστα. Κάκια Ἀποστόλου. Ἔτσι μοῦ εἶπε.

— Καὶ ἦταν ἀρραδωνιασμένη μὲ τὸν μακαρίτη.

— Ναί.

Ὁ ἀστυνόμος χτύπησε τὴν γροθιά του στὸ τραπέζι.

— Ἀρκετὰ Βάσια. Ἡ μνηστὴ δὲν ἦταν μνηστὴ ἀλλὰ σύζυγος. Δὲν τὴν λένε Κάκια Ἀποστόλου, ἀλλὰ Ρίτα Πετρίδη. Δὲν εἶναι ξανθὴ ἀλλὰ μελαχροινὴ. Καὶ τὸ αὐτοκίνητό της δὲν εἶναι μαῦρο ἀλλὰ κόκκινο.

—“Όχι, ένα μαῦρο, μεγάλο.

—“Ένα κόκκινο μικρό.

Νευριασμένος ὁ ἀστυνόμος, ἀνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ ἀράδιασε μπροστὰ στὸν Μάκη Βάσια πέντε φωτογραφίες γυναικείων προσώπων.

Κύττα καλὰ, τοῦ εἶπε. Εἶναι χαμιμὰ ἀπὸ αὐτές;

Ἐκεῖνος παρατήρησε μὲ προσοχὴ τίς φωτογραφίες καὶ ἀπάντησε:

—“Όχι κύριε ἀστυνόμε. Δὲν εἶναι χαμιμὰ ἀπὸ αὐτὲς ἡ Κάκια.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Μάλιστα, εἶμαι βέβαιος.

— Τὴν ἔχεις πολὺ ἄσχημα, Βάσια. Μὴν παριστάνεις τὸν τρελό. Ἡ Ρίτα Πετρίδη εἶναι τούτη ἐδῶ.

Καὶ τοῦ κόλλησε στὸ πρόσωπο μιὰ ἀπὸ τίς φωτογραφίες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ σκοτείνιασε. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ μόρτης τῆς γειτονιάς, ἀλλὰ ἓνα ψυχικὸ ἐρεϊπίο. Ἐδλεπε πόσο σατανικὰ εἶχε παγιδευτεῖ καὶ δὲν μπορούσε νὰ κάνει τίποτε. Σήκωσε τὰ μάτια του στὸν ἀστυνόμο καὶ εἶπε μὲ συρτή, σπασμένη φωνή:

— Δὲν μὲ δογῆθᾶς καθόλου κύριε ἀστυνόμε. Ἐγὼ χρειάζομαι βοήθεια, ὅχι κυνήγι.

Ὁ ἀστυνόμος σηκώθηκε.

— Τ' ἀποτυπώματά σου δρέθηκαν στὸ πιστόλι.

— Τὸ ἔπιασα στὰ χέρια μου μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ψάχνοντας γιὰ τσιγάρα στὸ ντουλαπάκι. Ἐκεῖνὴ τὸ εἶχε ἐπίτηδες ἐκεῖ. Ἐκεῖνὴ μοῦ εἶπε νὰ πάρω τσιγάρα. Εἶναι μιὰ φοδερὴ γυναῖκα κύριε ἀστυνόμε.

— Κι ἐσύ, ἓνας μεγάλος παραμυθᾶς. Σὲ συλλαμβάνω ὁριστικῶς γιὰ φόνο. Ἀπόψε θὰ μεταφερθεῖς στὶς φυλακὲς καὶ αὔριο τὸ πρωτὶ γραμμὴ στὸν εἰσαγγελέα.

Ξαφνικὰ ὁ Βάσιος ξέσπασε μὲ σπαρακτικὴ φωνή:

— Εἶμαι ἀθῶος. Ἀθῶος... Εἶμαι ἀθῶος....

*Όταν οἱ ἀστυνομικοὶ πῆραν τὸν Μάκη Βάσια ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου μπῆκε μέσα ὁ Τζήμας. Τὸν ἀκολουθοῦσε ἡ γυναῖκα του. Καλησπέρισε μὲ σεβασμὸ τὸν Τσάγγο καὶ ἔσπρωξε ἀπαλὰ μπροστὰ τὴν γυναῖκα του.

— Κύριε ἀστυνόμε, ἡ γυναῖκα μου ἔχει κάτι νὰ πεῖ. Μπορεῖ νὰ ἔχει σημασία, ἀλλὰ μέχρι τώρα δὲν τὸ θυμῆθηκε, ἡ δὲν τοῦ ἔδωσε σημασία. Τώρα ὅμως ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα.

— Εἶμαι ὀλος αὐτιά, εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ἡ γυναῖκα στάθηκε στὴν μέση τοῦ γραφείου:

— Τὸ ἀπόγευμα χθὲς κατέβη-
κα στὴν Ἀθήνα γιὰ ψώνια.

— Καλὴ ἰδέα, ἔκανε κουρα-
σμένα ὁ ἀστυνόμος.

— Πῆγα πρῶτα στὴν ἀγορὰ
καὶ μετὰ πῆγα Ἑρμοῦ, ξέρετε....

— Ξέρω, ξέρω, ἀλλὰ ἂν ἤρ-
θατε νὰ μοῦ κάνετε διάλεξη περὶ
ἀγορᾶς, ὅχι. Δὲν ἔχω καιρὸ καὶ
ὀρεξη.

— Θέλω νὰ πῶ, συνέχισε ἀ-
πόρητη ἢ χοντρή γυναῖκα, ὅτι μ'
ὅλα αὐτὰ τὰ ψώνια καθυστέρησα
νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Ἐφτασα τέ-
λος πάντων. Ξεκλείδωσα, μπῆκα,
ἄφησα τὰ ψώνια καὶ ξαφνικὰ αἰ-
σθάνθηκα νὰ μὲ περονιάζει ἕνα
ρεῦμα. Ὁ καιρὸς ἐκεῖ πέρα εἶναι
λίγο ψυχρὸς. Πάω στὸ σαλόνι,
ψάχνω καὶ ἀνακαλύπτω ὅτι τὸ
ἕνα τζάμι τῆς παραθυρόπορτας
ἦταν κομματιασμένο.

— Αὐτὸ ἦταν ὄλο; ἀπόρησε ὁ
ἀστυνόμος βλέποντας τὴν γυναῖ-
κα νὰ σταματᾷ ξαφνικὰ καὶ νὰ
κυττάζει τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ Τζήμας πῆρε τὸν λόγο.

— Ὁχι, βέβαια, κύριε ἀστυ-
νόμω. Ἀλλὰ σήμερα ἡ γυναῖκα
μου βρῆκε αὐτὸ ἐδῶ μέσα στὸ διω-
μάτιο. Καὶ μιὰ τρῦπα στὸν τοί-
χο.

Ὁ ἀστυνόμος κύτταξε αὐτὸ ποῦ
ἀκούμπησε ὁ βενζινᾶς πάνω στὸ
γραφεῖο καὶ ἀνεπήδησε.

— Ἀ, λοιπόν, ἔκανε θριαμβευ-
τικά. Τώρα ἔχω καὶ συγκεκριμέ-
νο στοιχεῖο. Ἔτσι τὴν κρατᾶω
στὸ χέρι. Ἡ τουλάχιστον ξέρω
ὅτι εἶναι αὐτή. Θὰ τὰ ποῦμε.

Ἐσκυψε καὶ φίλησε στὸ μάγου-
λο τὴν κυρία Τζήμα, ποῦ κατα-
κοκκίνισε.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Π Ε Μ Η Τ Ο

Μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ
ἀστυνόμος Τσάγγος δρέθηκε στὴν
εὐχάριστη θέση νὰ ἔχει στήσει
μιὰ ωραία παγίδα γιὰ τὴν Ρίτα
Πετρίδη. Ἐκεῖνη κοιμᾶται τὸν ὕ-
πνο τοῦ δικαίου, στὸ σπίτι ποῦ τὸ
προηγούμενο βράδυ διέπραξε ἕνα
φριχτὸ ἔγκλημα. Ὁ ἀστυνόμος

καθόταν σὲ μιὰ ξύλινη καρέκλα
μέσα στὸ βενζινάδικο τοῦ Τζήμα.

— Εἶναι ὦρα, εἶπε σὲ λίγο
καὶ σηκώθηκε.

Πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ἐσχη-
μάτισε ἕναν ἀριθμὸ. Ἀκουσε μιὰ
ἀνδρική φωνή νὰ τοῦ λέει «ἐμ-
πρός».

— Ὁ κύριος Στέφανος Πετρίδης;

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

Ἡ φωνή ἦταν νυσταγμένη καὶ βαρειά.

— Σᾶς ξύπνησα κύριε Πετρίδη; Ζητῶ συγνώμη, ἀστυνόμος Τσάγγος στὸ τηλέφωνο.

Μὲ μιᾶς ἡ φωνή τοῦ Πετρίδη ξεκαθάρισε καὶ ἔγινε ὑποχρεωτικώτατος:

— Μπά, δὲν εἶχα κοιμηθεῖ ἀκόμη ξέρετε....

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ τόσο τὸ καλύτερο. Ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω κάτι σημαντικὸ. Εἶναι εὐχάριστο ἀπὸ μιὰ πλευρὰ καὶ δυσάρεστο ἀπὸ ἄλλη.

— Τί συμβαίνει κύριε ἀστυνομίε;

— Ἀκοῦστε κύριε Πετρίδη. Εἰσθε ὁ μόνος συγγενὴς τοῦ Ἀνδρέα Πετρίδη, ἀπ' ὅσους τουλάχιστον γνωρίζουμε μέχρι στιγμῆς καὶ θεωρήσα καθήκον μου νὰ σᾶς ἐνημερώσω. Ἡ ἀνάκριση γιὰ τὸ θάνατό του προχώρησε πολὺ. Ἀπόψε ἀκριβῶς πρόκειται νὰ συλλάβουμε τὸ δολοφόνو. Κι' αὕτῃ εἶναι ἡ εὐχάριστη πλευρὰ. Τὸ δυσάρεστο εἶναι ὅτι δολοφόνος εἶναι ἡ σύζυγός του. Τὰ στοιχεῖα εἶναι συντριπτικά. Μιὰ σφαῖρα βρέθηκε στὸ σάλονι τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ, ἀπὸ τὴν κυρία Τζήμα. Εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὴν φέρει στὸ γρα-

φεῖο. Βέβαια αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε οὐσιαστικά, ἀλλὰ ἔχω καὶ ἄλλα στοιχεῖα στὰ χέρια μου. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴν τὰ ἀποκαλύψω, γιὰ τὴν ὥρα. Τὸ καθήκον, βλέπετε... ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ εἴμαστε σὰν τοὺς γιатρούς. Ἔχουμε «ἐπαγγελματικὰ μυστικά»... Καληνύχτα σας κύριε Πετρίδη μου.

Ὁ Τζήμας χαμογελοῦσε.

— Γλέντι ποὺ ἔχει νὰ γίνει...

Ὁ ἀστυνόμος ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ βενζινάδικο. Τὸ πρῶτο μέρος τῆς δουλειᾶς του, γι' ἀπόψε, εἶχε τελειώσει.

Τὸ συνεχὲς κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου ἀναστάτωσε τὸν ὕπνο τῆς Ρίτας Πετρίδη. Στὴν ἀρχή, ὅταν ἀκουσε στὴ μία ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὸ τηλέφωνο νὰ χτυπάει, τρόμαξε. Τινάχτηκε ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της, νομίζοντας ὅτι ἡ ἀστυνομία χτυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Συνήλθε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός.

Λαχανιασμένη, βιαστικὴ ἔφτασε στ' αὐτιά της ἡ φωνή τοῦ ἐρωμένου της.

— Ρίτα, ἔλεγε ὁ Στέφανος Πετρίδης. Ρίτα, καταστροφή.

— Στέφανε, μὲ τρομάξεις.

— Δέν πρέπει νά χάνουμε καιρό. Τά νέα είναι πολύ άσχημα. Ό Τσάγγος Ρίτα...

— Θεέ μου, ανακάλυψε τίποτε;

— Έρχεται νά σέ συλλάβει.

Έμένα μέ θεωρεί άθώο. Μοῦ τὸ ἐμπιστευθήκε στοὶ τηλέφωνο. Κάτι μοῦ ἔλεγε γιὰ σφαῖρες, γιὰ «στοιχεῖα», δέν κατάλαβα, ἤμουν παραζαλισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν φόβο. Ὅστοςό ψυχραιμία ἀγάπη μου. Τώρα εἶναι πού πρέπει νά δεῖξουμε ψυχραιμία.

— Ἐγὼ Στέφανε ἔδειξα ψυχραιμία ὅταν χρειάστηκε. Ἐσὺ θαρρῶ ὅτι τρέμεις ἀκόμη. Πρέπει νά φύγουμε τὸ συντομώτερο.

— Ναί. Αὐτὸ θέλω νά σοῦ πῶ. Νά φύγουμε μακριά, στοὶ ἐξωτερικοί. Ἀκουσε, πᾶρε ἀμέσως τὸ ἄμάξι καὶ ἔλα στὴν γωνία Σόλωνος καὶ Σίνα. Θά περιμένω. Πᾶρε δ,τι μπορέσεις. Λεφτά, μπιζοῦ... δ,τι βρεῖς. Γρήγορα Ρίτα.

— Φεύγω ἀμέσως Στέφανε. Ἀλλὰ πρέπει νά κλείσεις πρῶτα τὸ τηλέφωνο.

— Ἀκουσε Ρίτα. Πᾶρε ἄλλον δρόμο. Ἐλα ἀπὸ τὸν παλιὸ δρόμο. Μὴ πᾶς παραλία γιατί ὁ Τσάγγος θά σέ πετύχει. Γειά σου ἀγάπη μου, σέ περιμένω.

Μόλις ἡ Ρίτα Πετρίδη ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, μάζεψε στὰ γρήγορα δ,τι μπόρεσε, γέμισε τὸ αὐτοκίνητό της μὲ μπιζοῦ καὶ λεφτά,

κάθησε στὸν δολὸν καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Πῆρε τὸν παλιὸ δρόμο. Ἔτρεχε ὅσο μποροῦσε πρὸ γρήγορα, μὲ τὴν ψυχὴ στοὶ στόμα. Στὴν φαντασία της περνοῦσε τώρα σὰν μιὰ ταινία τοῦ κινηματογράφου ὅλη αὐτὴ ἡ φρικτὴ ἱστορία, ὅλη ἡ ζωὴ της... Θυμῆθηκε τὰ παιδικὰ της χρόνια, δυστυχισμένα καὶ ἄπονα, ὕστερα τὸν Πετρίδη πού τὴν γνώρισε ἐκεῖ στὴ Θεσσαλονίκη ὅπου εἶχε ἔρθει γιὰ δουλειές καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε. Ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ ἡ Ρίτα τὸν παντρεύτηκε χωρὶς δισταγμό, χωρὶς νά λογαριάζει τὴ διαφορά τῆς ἡλικίας... Ὑστερα ὁ Στέφανος, ὅλα αὐτά, τὸ ἔγκλημα, ὁ Μάκης, ὁ Τσάγγος...

Ἀλήθεια, ὁ Τσάγγος τὴν κυνηγοῦσε τώρα νά τὴν συλλάβει. Τὰ εἶχε μάθει ὅλα. Οὔτε κατάλαβε πότε ἔφτασε στὴν Ἀθήνα.

Στὴ γωνία Σόλωνος καὶ Σίνα στεκόταν ὁ Στέφανος. Τοὺς ἔδενε τώρα πιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πάθος κι' αὐτὴ ἡ φοβερὴ πράξη, ὁ φόβος, τὸ ἔγκλημα. Ἐνοιωσε κάτι δυνατὲς σουδλιές στοὶ κεφάλι της.

Ὁ Στέφανος ἀνοῖξε γρήγορα τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. Κάθισε δίπλα στὴν Ρίτα καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

— Ξεκίνα γρήγορα, τῆς εἶπε μετὰ. Θέλεις νά ὀδηγήσω ἐγώ;

— Ὅχι, μπορῶ. Ποῦ θά πάμε;

— Δέν ξέρω. Νά φύγουμε Ρίτα, νά φύγουμε. Στό εξωτερικό. "Ας προσπαθήσουμε νά πάμε στο αεροδρόμιο.

— Έπικίνδυνο. Θά τò έχουν μπλοκάρει. Τò καλύτερο είναι νά πάμε νά κρυφτούμε κάπου έξω από τήν Ἀθήνα, μέ ψεύτικα ὀνόματα καί μεταμφιεσμένοι. Ὑστερα θά πλησιάσουμε αὐτούς πού μποροῦν νά μᾶς στείλουν μέ ψεύτικα διαβατήρια στοῦ εξωτερικό. Θά τοὺς πληρώσουμε καλά. "Εχω πολλὰ χρήματα στοῦ αυτοκίνητο.

— Νά πάρει ὁ διάβολος, τσίριξε ὁ Στέφανος. Ἐκείνη ἤ σφαῖρα πού ἀστόχησε μᾶς πρόδωσε.

— Μοῦ εἶπες ὅτι αὐτό δέν ἀποδεικνύει τίποτε.

— "Ετσι παραδέχτηκε ὁ ἀστυνομός.

— Λές νά μπλοφάρει;

Αὐτή ἡ φράση ἔπесе σάν μιὰ «σανίδα σωτηρίας» γιά λίγες στιγμές.

— Νά μπλοφάρει; Γιά σάσου Καθόλου ἀπίθανο. Τί ἀποδείξει ἔχει; Τò περίστροφο μέ τ' ἀποτυπώματα τοῦ Βάσια, τò ὅτι ἐμεῖς λείπαμε ἀπό τίς ἐφτάμιση, τò ὅτ οἱ πυροβολισμοί ἀκούστηκαν στίς ὀχτώμιση, ἡ σκηνοθεσία τῆς ληστείας, ἡ παρουσία τοῦ Μάκη στή βίλλα, ὅλα τοῦτα εἶναι στοιχεῖα

πού μᾶς ἀπαλλάσσουν. Σίγουρα, νά ξέρεις, μπλοφάρει ὁ ἀστυνομός.

— Λάθος, ἀκούστηκε μιὰ χοντρή φωνή καί τήν ἴδια στιγμή ἔνα περίστροφο στήθηκε ἀνάμεσα στοῦ ζευγάρι.

Ὁ ἀστυνομός Τσάγγος ἀνασηκώθηκε ἀπό τò πίσω μέρος τοῦ αυτοκινήτου, ὅπου ἦταν ξαπλωμένος καί κουλουριασμένος.

— "Όταν γέμισες, μαντάμ τò ἀμάξι μέ τὰ μπιζοῦ σου καί πῆγες νά πάρεις δέν ξέρω τί ἄλλο ἀπό τò σπίτι, χώθηκε ἐδῶ. Τηλεφώνησα στόν ἀξιότιμο κύριο Πετρίδη ἀπό τò δευζινάδικο καί ἤρθα πολὺ γρήγορα στήν βίλλα. Πάντως δέν μπλοφάρω.

— Νά σέ πάρει ὁ διάβολος, μούγκρισε ὁ Πετρίδης. Μοῦ ἔστησε παγίδα.

— Τò παραδέχομαι. Εἶναι κι' αὐτό μέσα στοῦ εἶδος τῆς δουλειᾶς μου. Ἡ σφαῖρα, μαντάμ, ἡ σφαῖρα. Αὐτό εἶναι τò μονοδικό «συγκεκριμένο» στοιχεῖο. Ὑποτίθεται ὅτι ὁ φόνος ἔγινε στίς ὀχτώμιση. Ἀλλά ἡ κυρία Τζήμα — ἡ θαυμάσια αὐτή γυναῖκα — ἀνακάλυψε ὅτι τò τζάμι τῆς ἦταν σπασμένο πολὺ νωρίτερα, πρὶν ἀπό τίς ὀχτώ, γιατί τήν ἴδια στιγμή τηλεφώνησε στόν τεχνίτη νά ἔρθει νά τò περάσει καί ἐκεῖνος τῆς εἶπε ὅτι θά πῆγαινε μετὰ τίς ὀχτώ,

πού θά ἔκλεινε τό μαγαζί του. Ἐ-
κείνη τήν στιγμή ἦταν ὀχτώ πα-
ρά τέταρτο. Τήν σφαῖρα τήν βρῆ-
κε τήν ἐπομένη. Πρίν ἀπό λίγο ἐ-
ξετάσαμε τήν τρυπά στόν τοῖχο
τοῦ σαλονιοῦ της. Εἶναι ἀπό σφαῖ-
ρα, πού ρίχθηκε ἀπό τήν κατεύ-
θυνση τῆς βίλλας. Ἀκριβῶς ἀπό
τήν κρεββατοκάμαρά σου κυρία
μου. Ἀρα, οἱ πιστολιές πού ἐνοχο-

ποιοῦσαν τόν Βάσια ἦταν «σκόπι-
μες». Ἡ μήπως κάνω λάθος;...

Τό παράνομο ζευγάρι δεν μι-
λοῦσε.

— Τώρα ἔλα εἶναι ἀπλά, τέ-
λειωσε τήν κουβέντα του ὁ ἀστυ-
νόμος. Καί... μέ συγχωρεῖτε πού
μπήκα στό αὐτοκίνητό σας χωρίς
νὰ ρωτήσω. Εἶμαι ἀγενέστατος.

ΤΕΛΟΣ

Short Stories

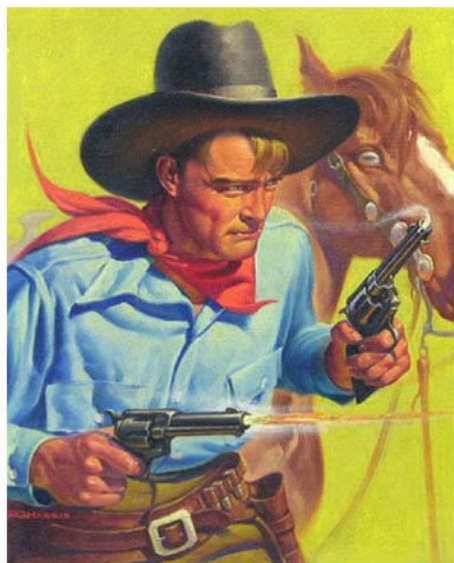
ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #5 - Μάιος 2016

Επιλογή-Εισαγωγικό σημείωμα: ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Στην επόμενη Short Story :

ΤΑ ΓΟΥΕΣΤΕΡΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΖΙΜΜΥ ΚΟΡΙΝΗ

ΟΤΑΝ ΣΗΜΑΝΕΙ Η ΩΡΑ...

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

MAY 2016

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ